

[Undervisningsministeren]

ge ansøgere i hovedstadsområdet, kan antallet af reelt forbigåede ansøgere reduceres meget væsentligt.

Der vil dog også under disse forudsætninger være mange unge, der må afvises i hovedstadsområdet i år, også selv om der stadig foretages optagelse på de ledige pladser, der opstår i begyndelsen af skoleåret.

Det er efter min mening ikke acceptabelt som en vedvarende situation. Jeg vil derfor fortsat søge at etablere flere uddannelsespladser. Men det er heller ikke acceptabelt udelukkende at opbygge uddannelseskapa- citet i basisuddannelserne ud fra ansøgernes ønsker eller formodede ønsker. Fordelingen af basisuddannelserne må foretages også ud fra bl.a. geografiske hensyn, hensyn til anlægs- og driftsøkonomi og ikke mindst hen- syn til mulighederne for, at eleverne kan fortsætte i en kompetencegivende uddannel- se; det vil især sige praktikpladsmuligheder- ne.

Jeg finder imidlertid ikke, at de problemer for ansøgerne, der følger af den manglende kapacitet i visse basisuddannelser, herunder servicefagene, bør løses ved at ændre kriteri- erne for optagelse i den retning, som antydes i begrundelsen for spørgsmålet.

F.eks. er det velkendt, at værdien af et forhåndstilsagn om en praktikplads kan være meget begrænset, når det skal gøres gældende efter 1-1½ års forløb. Det indeholder kun en moralsk forpligtelse for parterne. Fortrins- stilling for børn af virksomhedsejere er heller ikke et ønskværdigt uddannelsespolitisk ele- ment i efg-uddannelserne. Det samme gælder for opstilling af kvalifikationskrav gennem optagelsesprøver eller krav om prøvekarakte- rer i folkeskolen og lignende. I denne forbin- delse vil jeg gerne pege på, at kriterier som de nævnte såvel som fortrinsstilling for gen- ansøgere må påregnes at ville medføre en blokerende kødannelse for folkeskolens af- gangsklasser.

Det er min hensigt, at de alvorligste pro- blemer i forbindelse med kapacitetsmanglen skal løses navnlig ved en udbygget vejled- ning af eleverne, ved en forbedret tilmel- dingsprocedure til ungdomsuddannelserne, ved en balanceret udbygning af uddannelses- kapaciteten og ved forbedrede muligheder for adgang til de kompetencegivende uddan- nelser for elever, der gennem anden uddan- nelse og/eller erhvervsmæssig beskæftigelse

har dygtiggjort sig med henblik på fortsat uddannelse.

På alle disse punkter er der initiativer i gang i de faglige organer og i ministeriet. Jeg ser frem til, at ulemperne ved lodtræknings- princippet derved i det væsentlige opløses, og at der vil være den fornødne politiske vilje blandt folketingets medlemmer til, at initiativerne kan gennemføres.

Spm. nr. 1310

Til indenrigsministeren (30/7 81) af:

Tang Sørensen (FP):

»Da der i dag hersker en vis usikkerhed i adskillige kommuner med hensyn til land- brugsjord, der er inddraget i byzone, vil jeg bede ministeren svare konkret på, om en kommune, som inddrog landbrugsjord i by- zone i 1973, har pligt til at købe denne jord af landmanden nu, hvis denne ønsker at sæl- ge, og kan landmanden i benægtende fald så kræve jorden tilbageført til landzone, såfremt kommunen i sin planlægning ikke har med- taget jorden i lokalplaner eller dispositions- planer.«

Begrundelse

I de meget vanskelige vilkår, som adskilli- ge landmænd i dag befinder sig i rent økono- misk, kan det være en alvorlig belastning år efter år at ligge med jord i byzone grundet beskattningen. Endvidere er der adskillige eksempler på forskellig sagsbehandling i dis- se spørgsmål fra kommune til kommune.

Besvarelse (10/8 81):

Indenrigsministeren (Henning Rasmussen):

Som det vil fremgå af vedlagte redegørelse fra skatteministeriet vedrørende spørgsmålet om en kommune, som inddrager landbrugs- jord i byzone i 1973, har pligt til at købe denne jord af landmanden nu, hvis denne ønsker at sælge, så er denne pligt for kom- munen udløbet 4 år efter afgiftspligtens ind- træden. Det vil altså sige, at kommunen for- mentlig ikke længere har pligt til at købe jor- den, idet inddragelsen af landbrugsjorden formentlig har været bekendtgjort i Statsti- dende for mere end 4 år siden.

For så vidt angår spørgsmålet om land- manden kan kræve jorden tilbageført til